

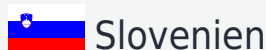
[Startside](#) > ... > [Familieretlige Forhold Og Arv](#) > [Forældreansvar, Forældremyndighed Og Samværsret](#) Slovenia

Forældreansvar, forældremyndighed og samværsret

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

1 Hvad indebærer begrebet "forældremyndighed" i praksis? Hvilke rettigheder og pligter har indehaveren af forældremyndigheden?

Forældreansvar er et retsforhold, der reguleres af familieretten. Forholdet begynder med et barns fødsel eller bestemmelse af faderskab og moderskab. I det slovenske retssystem har børn født af ugifte forældre de samme rettigheder og pligter som børn født af gifte forældre. Slovensk lovgivning omfatter en ordning med "fuld adoption", hvilket betyder, at adoptivbørn behandles på samme måde som biologiske børn.

Retsgrundlaget er artikel 54 i den slovenske forfatning (*Ustava Republike Slovenije*), hvori det hedder, at forældrene har ret og pligt til at forsørge, uddanne og opdrage deres børn. Denne ret og pligt kan kun tilbagekaldes eller begrænses af lovfæstede grunde med henblik på at beskytte barnets interesser. Børn født af ugifte forældre har samme rettigheder som børn født af gifte forældre.

Forældreansvaret omfatter alle forældrenes pligter og rettigheder til, efter bedste evne, at skabe de rette betingelser for, at deres barn får en optimal udvikling. Forældreansvaret tilfalder begge forældre i fællesskab (artikel 6 i familieleven (*Družinski zakonik*)).

Forældrene skal varetage deres barns tarv i alle aktiviteter og procedurer, som vedrører barnet. De skal opdrage deres barn med respekt for barnets person, personlighed og værdighed. Forældrene kommer før enhver anden person, når det drejer sig om omsorgen for barnet og ansvaret for at varetage barnets tarv. Forældre anses for at varetage deres barns tarv, hvis de, navnlig under hensyn til barnets personlighed, alder, udviklingsniveau og ønsker, opfylder barnets materielle, følelsesmæssige og psykosociale behov gennem en adfærd, der viser, at de drager omsorg og tager ansvar for barnet ved at sørge for passende opdragelse af barnet og ved at støtte dets udvikling (familielevens artikel 7).

Forældrene har i lige høj grad det primære ansvar for barnets forsørgelse, uddannelse og udvikling. De skal først og fremmest varetage barnets tarv. Staten yder støtte til forældrene for så vidt angår deres forældreansvar.

Forældreansvaret omfatter forældrenes pligter og rettigheder hvad angår barnets liv og helbred samt opdragelsen, beskyttelsen og forsørgelsen af samt opsynet med barnet og deres rettigheder og pligter som værger for og til forsørgelse af barnet og forvaltning af dets ejendom. En kompetent myndighed kan begrænse en eller begge forældres forældremyndighed eller fratage en eller begge forældre forældremyndigheden på de betingelser, der er fastsat i familieleven.

Forældrene skal sørge for deres børns liv og helbred, beskytte dem, sørge for deres kost, opdrage dem og værne om dem. Forældre skal give deres børn de nødvendige betingelser for en sund opvækst og afbalanceret personlig udvikling og hjælpe dem med at udvikle evnen til at leve og arbejde selvstændigt. De skal forsørge dem i overensstemmelse med bestemmelserne i familieleven og, efter bedste evne, sikre, at deres barn modtager undervisning i overensstemmelse med barnets evner, talent og ønsker (familielevens artikel 135, 136

og 137).

Et barn har ret til at have kontakt med begge forældre, og begge forældre har ret til at have kontakt med barnet (familieovens artikel 141).

Forældrenes retlige ansvar for deres barn er fastsat i artikel 142 i loven om forpligtelser (*Obligacijski zakonik*). Forældre er ansvarlige for skader, som børn under syv år påfører tredjemand, uanset om de var skyld i den forvoldte skade. Forældre er ansvarlige for skader, som mindreårige børn over syv år påfører tredjemand, medmindre de kan bevise, at de ikke var skyld i den forvoldte skade.

Artikel 145 i familieoven regulerer spørgsmålet om repræsentationen af et barn i barnets forbindelser med omverdenen. Medmindre andet er foreskrevet ved lov (f.eks. hvis barnet er anbragt hos en plejefamilie), repræsenteres et barn af sine forældre. Hvis noget skal forkyndes for eller leveres til et mindreårigt barn, eller det skal informeres om noget, kan hver af forældrene tage imod det. Hvis forældrene ikke bor sammen, gøres dette af den forælder, som barnet bor sammen med, eller den forælder, der er udpeget hertil i et retsforlig eller en retsafgørelse om fælles forældremyndighed i henhold til familieovens artikel 139 (familieovens artikel 145).

Et barns formue forvaltes af barnets forældre og i barnets interesse. Forældrene kan anvende indtægter fra deres børns formue, navnlig til at dække udgifterne til deres barns forsørgelse, opdragelse og uddannelse samt familielivets øvrige behov, hvis de ikke selv har tilstrækkelige midler (familieovens artikel 147 og 148).

2 Hvem har normalt forældremyndigheden over et barn?

Forældrene har i lige høj grad det primære ansvar for barnets forsørgelse, uddannelse og udvikling. De skal først og fremmest varetage barnets tarv (familieovens artikel 135).

Forældre udøver deres forældreansvar efter fælles overenskomst i overensstemmelse med barnets tarv. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, bistår det sociale bistandscenter dem. De kan også anmode om at blive henvist til mægling. Når forældrene ikke lever sammen og ikke har fælles forældremyndighed over barnet, skal de efter fælles overenskomst og i overensstemmelse med barnets tarv træffe afgørelse om spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, bistår det sociale bistandscenter dem. De kan også anmode om at blive henvist til mægling.

Den forælder, der har forældremyndigheden over barnet, træffer afgørelse om spørgsmål vedrørende barnets daglige liv og faste bopæl, for så vidt som dette ikke har negative konsekvenser for spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling.

En domstol træffer afgørelse i sager, hvor forældrene ikke er i stand på at nå til enighed om spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling.

Når en af forældrene er forhindret i at udøve sit forældreansvar, udøves dette af den anden forælder alene.

Hvis den ene af forældrene ikke lever længere eller er ukendt, eller hvis den pågældende er blevet frataget sit forældreansvar eller rets- og handleevne, udøves forældreansvaret af den anden forælder (familieovens artikel 151).

3 Kan der udpeges en anden person i stedet for forældrene, hvis disse ikke kan eller ikke ønsker at udøve forældremyndigheden over deres børn?

Forældrene kommer før enhver anden person, når det drejer sig om retten og pligten til at beskytte barnets rettigheder og varetage barnets tarv. Hvis forældrene ikke udøver deres rettigheder eller opfylder deres forpligtelser eller ikke varetager barnets tarv i forbindelse hermed, træffer staten foranstaltninger til at beskytte barnets rettigheder og interesser (herefter "foranstaltninger til varetagelse af barnets tarv"). Der kan træffes foranstaltninger til varetagelse af barnets tarv, indtil barnet opnår fuld rets- og handleevne, medmindre andet er fastsat i familieoven (familieovens artikel 154).

En domstol kan anbringe et barn hos en anden person, i familiepleje eller i en institution, hvis barnet er i fare, og hvis anbringelsen er det eneste middel til at beskytte barnets tarv tilstrækkeligt, og hvis omstændighederne i

sagen giver anledning til at tro, at forældrene efter en vis periode igen kan påtage sig ansvaret for barnet (familielovens artikel 174).

En domstol kan også beslutte at anbringe et barn i en institution, hvis barnet har psykosociale problemer i form af adfærdsmæssige, følelsesmæssige, indlæringsmæssige eller andre udviklingsvanskeligheder, hvis barnet eller andre børn i familien er i fare, og hvis det er muligt at beskytte barnets tarv eller andre børn i familien tilstrækkeligt blot ved at anbringe barnet i en institution (familielovens artikel 175).

Ansvaret for et barn kan overdrages til en adoptivforælder. Et barn kan kun bortadopteres, hvis forældrene har givet samtykke til adoptionen ved et socialt bistandscenter eller en domstol, når barnet er født. Hvis der er tale om et barn på under otte uger, skal samtykket bekræftes, når barnet er fyldt otte uger, da det ellers ikke har nogen retsvirkning. Der skal ikke indhentes samtykke fra en forælder, som er blevet frataget forældreansvaret, eller som er permanent ude af stand til at give udtryk for sin vilje. Børn, hvis forældre er ukendte, eller hvis forældres bopæl har været ukendt i et år, kan også bortadopteres (familielovens artikel 218). Adoptionen bringer et barns rettigheder og pligter i forhold til barnets forældre og andre familiemedlemmer, og omvendt, til ophør. Hvis en af barnets forældres ægtefælle eller partner uden for ægteskab adopterer barnet, bringes barnets pligter og rettigheder i forhold til den pågældende forælder og dennes familiemedlemmer, og omvendt, ikke til ophør (familielovens artikel 220).

Tildeling af forældreansvaret til et familiemedlem er et nyt begreb i forbindelse med ansvaret for et barn, som blev indført med familieloven. Det er kun en mulighed, hvis barnet ikke har nogen levende forældre. Hvis det er i barnets interesse, kan retten tildele forældreansvaret til et familiemedlem, som er i stand til at påtage sig ansvaret for barnet, og som opfylder familielovens betingelser for adoption. Familieloven fastsætter, hvem der kan betragtes som et familiemedlem i en sådan situation: en person, der er biologisk beslægtet med barnet i direkte linje indtil andet led eller i sidelinje indtil fjerde led. Den person, der er blevet tildelt forældreansvaret, har samme rettigheder og pligter, som barnets forældre ville have haft, og bliver barnets retlige repræsentant. Den person, der er blevet tildelt forældreansvaret, skal forsørge barnet. Hvis forældreansvaret tildeles til to familiemedlemmer, der er gift eller lever som ægtefæller, eller et familiemedlem og dennes ægtefælle eller samlever, som opfylder betingelserne, skal forældreansvaret tildeles til de to ægtefæller/partnere i fællesskab (familielovens artikel 231).

Retten udpeger en værge til et barn, som ikke har nogen forældre, eller et barn, hvis forældre ikke drager omsorg for det, og anbringer barnet hos denne værge (familielovens artikel 257). Et socialt bistandscenter eller en domstol udpeger en særlig værge (*kolizijski skrbnik*, værge i tilfælde af en konflikt) for et barn, når barnets forældre har forældreansvaret, men har modsatrettede interesser, eller, i tilfælde af værgemål, der er uoverensstemmelser mellem barnet og værgen (familielovens artikel 269).

4 Hvordan reguleres spørgsmålet om forældremyndigheden, hvis forældrene bliver skilt, eller deres forhold opløses?

Forældre, der ikke bor sammen eller agter at blive separeret, skal nå til enighed om forældremyndigheden over de børn, de har sammen, og gøre dette af hensyn til disse børn. De kan blive enige om at bevare fælles forældremyndighed over deres børn, at give forældremyndigheden til den ene af forældrene eller at dele børnene mellem sig. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, kan de få hjælp i det sociale bistandscenter. Forældrene kan anmode om bistand fra en mægler. Hvis forældrene er enige om forældremyndigheden over børnene, kan de anmode retten om at bekræfte aftalen. Såfremt retten fastslår, at aftalen ikke er i barnets interesse, afviser den forslaget. Hvis forældrene ikke kan nå til enighed om forældremyndigheden over deres fælles børn, træffer retten afgørelse herom. Retten kan også, af egen drift og i overensstemmelse med bestemmelserne i familieloven, træffe andre foranstaltninger til at varetage barnets tarv. Når retten træffer afgørelse om forældremyndigheden, træffer den også altid afgørelse om bidraget til de fælles børns forsørgelse og kontakten til de respektive forældre, jf. familieloven. Retten træffer en ny afgørelse om forældremyndigheden, når det er påkrævet som følge af ændrede omstændigheder eller barnets tarv (familielovens artikel 138).

Når en domstol omstøder et ægteskab, træffer den også afgørelse om forældremyndigheden over de fælles børn og bidraget til deres forsørgelse samt om deres kontakt med forældrene i overensstemmelse med lovgivningen. Først skal retten fastslå, hvordan barnets eller børnenes tarv varetages bedst (familielovens artikel 98).

Når forældrene ikke lever sammen og ikke har fælles forældremyndighed over barnet, skal de efter fælles overenskomst og i overensstemmelse med barnets tarv træffe afgørelse om spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, bistår det sociale bistandscenter dem. De kan også anmode om at blive henvist til mægling. Den forælder, der har forældremyndigheden over barnet, træffer afgørelse om spørgsmål vedrørende barnets daglige liv og faste bopæl, for så vidt som dette ikke har negative konsekvenser for spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling (familielovens artikel 151).

5 Hvilke formaliteter skal overholdes, for at en aftale mellem forældrene om forældremyndighed bliver juridisk bindende?

Forældre, der ikke bor sammen eller agter at blive separeret, skal nå til enighed om forældremyndigheden over de børn, de har sammen, og gøre dette af hensyn til disse børn. De kan blive enige om at bevare fælles forældremyndighed over deres børn, at give forældremyndigheden til den ene af forældrene eller at dele børnene mellem sig. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, kan de få hjælp i det sociale bistandscenter. Forældrene kan anmode om bistand fra en mægler. Hvis forældrene er enige om forældremyndigheden over børnene, kan de anmode retten om at bekræfte aftalen. Såfremt retten fastslår, at aftalen ikke er i barnets interesse, afviser den forslaget. Hvis forældrene ikke kan nå til enighed om forældremyndigheden over deres fælles børn, træffer retten afgørelse herom (familielovens artikel 138). Et retsforlig eller en retsafgørelse om fælles forældremyndighed skal indeholde en afgørelse om barnets faste bopæl, om, hvilken af forældrene der skal modtage alle henvendelser til barnet, og om barnets forsørgelse (familielovens artikel 139).

Forældre, der ikke bor sammen eller agter at blive separeret, og forældre, der bor sammen, skal nå til enighed om bidraget til de fælles børns forsørgelse. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, kan de få hjælp i det sociale bistandscenter. Forældrene kan anmode om bistand fra en mægler. Hvis forældrene ikke kan nå til enighed om børnebidrag til deres fælles børn, træffer retten afgørelse herom (familielovens artikel 140).

Et barn har ret til at have kontakt med begge forældre, og begge forældre har ret til kontakt med barnet. Denne kontakt skal sikre, at barnets interesser tilgodeses. Den forælder, som har forældremyndigheden over barnet, eller en tredjepart, som barnet bor hos, skal afholde sig fra enhver adfærd, der vanskeliggør eller hindrer barnet i at opretholde kontakt med den anden forælder eller forældrene, og skal bestræbe sig på at tilskynde barnet til at indtage en hensigtsmæssig holdning til kontakten med den anden forælder eller forældrene. Den forælder, der har kontakt med barnet, skal afholde sig fra enhver adfærd, der hindrer omsorg for og opdragelse af barnet. Forældre, der ikke bor sammen eller agter at blive separeret, skal nå til enighed om kontakten. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, kan de få hjælp i det sociale bistandscenter. Forældrene kan anmode om bistand fra en mægler. Hvis forældrene er enige om kontakten med børnene, kan de anmode retten om at bekræfte aftalen. Såfremt retten fastslår, at aftalen ikke er i barnets interesse, afviser den forslaget. Hvis forældrene ikke kan nå til enighed om kontakten, træffer retten afgørelse herom (familielovens artikel 141).

Et barn har også ret til kontakt med andre personer, der er slægtninge, og som har tætte personlige bånd til barnet, medmindre dette er i strid med barnets tarv. Disse personer er især barnets bedsteforældre, søskende eller halv søskende, tidligere plejeforældre, og den ene eller anden af forældrenes tidligere eller nuværende ægtefælle eller partner uden for ægteskab. Aftalen om kontakt indgås af barnets forældre, barnet (hvis det er i stand til at forstå betydningen af aftalen) og de førnævnte personer. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, kan de få hjælp i det sociale bistandscenter. Forældrene kan anmode om bistand fra en mægler. I hvilket omfang og på hvilken måde kontakten opretholdes, skal være i barnets interesse. Hvis forældrene, barnet og førnævnte personer er enige om kontakten med børnene, kan de anmode retten om at bekræfte aftalen. Såfremt retten fastslår, at aftalen ikke er i barnets interesse, afviser den forslaget. Hvis forældrene, barnet og førnævnte personer ikke når til enighed, træffer retten afgørelse om kontakten (familielovens artikel 142).

6 Hvilke alternative konfliktløsningsmuligheder findes der, hvis forældrene ikke kan nå til enighed om en aftale om forældremyndigheden?

Inden retten anmodes om at tage stilling til forældremyndigheden over og forsørgelsen af barnet, barnets kontakt med forældrene eller med andre personer eller spørgsmål om udøvelsen af forældreansvaret, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling, deltager forældrene i et indledende møde i et socialt bistandscenter,

medmindre en af forældrene er mentalt ude af stand hertil, hvis en af forældrene bor i udlandet, eller hvis man ikke ved, hvor den pågældende befinder sig eller har bopæl.

Hvis det drejer sig om forholdet til en anden person, skal denne anden person og barnet (hvis det er barnet, der indgiver begæringen) deltage i et møde, inden begæringen indgives.

Formålet med det indledende møde er at gøre forældrene, eller en anden person, opmærksom på behovet for at varetage barnets tarv i forbindelse med tilrettelæggelsen af kontakten med barnet og på, at en mindelig ordning vil være godt for barnet, samt at underrette dem om formålet med mæglingen.

Der skal også afholdes et møde inden indgivelsen af en begæring om en ny afgørelse om et af de i første afsnit af denne artikel omhandlede spørgsmål.

Forældrene eller førnævnte personer deltager personligt i det indledende møde uden deres repræsentanter. Med forældrenes eller førnævnte personers samtykke kan det sociale bistandscenter forlænge et indledende møde med en mæglingsprocedure, eller de berørte parter kan deltage i en mæglingsprocedure ved en anden instans (familielovens artikel 203).

Mæglingen kan finde sted før, under eller efter en retssag og kan omfatte bistand til håndtering af personlige forhold og formueforhold. Mæglingen foregår primært inden retssagen med henblik på indgivelse af en skilsmissebegæring efter fælles overenskomst eller anmodning om et retsforlig vedrørende forældremyndigheden over barnet, børnebidrag og kontakt med forældrene og andre personer eller om spørgsmål om forældreansvar, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling. Mæglingen under retssagen foregår i overensstemmelse med loven om alternativ tvistbilæggelse. Retten kan afvise anmodningen fra parterne eller deltagerne i retssagen, som har aftalt at anvende mægling, og udsætter ikke retssagen, hvis den, i en sag, der vedrører et barn, skønner, at en udsættelse ikke ville være i barnets tarv (familielovens artikel 205).

7 Hvilke spørgsmål vedrørende barnet kan dommeren afgøre, hvis forældrene går til domstolene?

Retten kan afgøre, at en af forældrene skal have forældremyndigheden over alle børnene, eller at børnene skal deles mellem forældrene, eller at forældrene skal have fælles forældremyndighed. Retten kan også, af egen drift og i overensstemmelse med bestemmelserne i familieloven, træffe andre foranstaltninger til at varetage barnets tarv. Når retten træffer afgørelse om forældremyndigheden, træffer den også altid afgørelse om bidraget til de fælles børns forsørgelse og kontakten med de respektive forældre, jf. familieloven. Retten træffer en ny afgørelse om forældremyndigheden, når det er påkrævet som følge af ændrede omstændigheder eller barnets tarv (familielovens artikel 138 og 139).

Retten træffer også afgørelse om børnebidrag og kontakt (artikel 105a, 106 og 106a i loven om ægteskab og familieforhold (*Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih*)).

I afgørelsen om kontakt lader retten sig hovedsageligt lede af barnets tarv. Hvis den forælder, som barnet bor hos, forhindrer kontakten mellem barnet og den anden forælder, og det ikke er muligt at etablere kontakt, selv med særlig bistand fra det sociale bistandscenter, kan retten, efter anmodning fra den anden forælder, beslutte at fratage den forælder, der forhindrer kontakten, forældremyndigheden og give den anden forælder forældremyndigheden, hvis retten vurderer, at den anden forælder ville tillade kontakt, og barnets tarv kun kan varetages på den måde. Retten træffer en ny afgørelse om kontakten, når det er påkrævet som følge af ændrede omstændigheder eller barnets tarv (familielovens artikel 141). Retten kan fjerne eller begrænse retten til kontakt for at beskytte barnets tarv (familielovens artikel 173).

Når retten tager stilling til forældremyndigheden over og forsørgelsen af et barn, kontakt, udøvelse af forældreansvaret og tildeling af forældreansvaret til et familiemedlem, tager den også hensyn til barnets synspunkter, som barnet selv eller en person, som barnet stoler på, og som er blevet valgt af barnet selv, giver udtryk for, forudsat at barnet er i stand til at forstå betydningen og konsekvenserne af synspunkterne. For så vidt angår barnets tarv, tager retten hensyn til det sociale bistandscenters udtalelse, når der er indhentet en sådan udtalelse i overensstemmelse med loven om forligsprocedurer (familielovens artikel 143).

Ved beregningen af det skyldige underholdsbidrag til et barn skal retten handle i barnets interesse og fastsætte

et niveau, der er tilstrækkeligt til at sikre barnets vellykkede fysiske og psykiske udvikling. Underholdsbidraget skal dække barnets livsfornødenheder, navnlig boligudgifter, udgifter til kost, tøj og fodtøj, pasning, uddannelse, opdragelse, fritidsaktiviteter, underholdning og andre særlige behov (familieovens artikel 190).

8 Hvis den ene af forældrene får tilkendt forældremyndigheden alene, betyder det så, at vedkommende kan træffe beslutninger om alle forhold omkring barnet uden først at rådføre sig med den anden part?

Når forældrene ikke lever sammen og ikke har fælles forældremyndighed over barnet, skal de efter fælles overenskomst og i overensstemmelse med barnets tarv træffe afgørelse om spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling. Hvis forældrene ikke selv kan nå til enighed herom, bistår det sociale bistandscenter dem. De kan også anmode om at blive henvist til mægling. Den forælder, der har forældremyndigheden over barnet, træffer afgørelse om spørgsmål vedrørende barnets daglige liv og faste bopæl, for så vidt som dette ikke har negative konsekvenser for spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling. En domstol træffer afgørelse i sager, hvor forældrene ikke er i stand på at nå til enighed om spørgsmål, der har væsentlig indflydelse på barnets udvikling (familieovens artikel 151).

9 Hvad betyder det i praksis, hvis domstolen tillægger forældrene fælles forældremyndighed over et barn?

Det betyder, at begge forældre er lige ansvarlige for barnets opdragelse og udvikling, og at begge fortsat skal drage omsorg for barnet.

10 Til hvilken domstol eller anden myndighed skal jeg indgive anmodning om forældremyndighed? Hvilke formaliteter skal overholdes, og hvilke dokumenter skal jeg vedlægge min anmodning?

Retterne i første instans (*okrožno sodišče*) er domstole med saglig kompetence i sådanne sager (artikel 10 i loven om forligsprocedurer (*Zakon o nepravdnem postopku*)).

Domstolen i den retskreds, hvor sagsøgte har fast bopæl eller hjemsted, har generel stedlig kompetence. Når en domstol indleder en sag af egen drift, er det domstolen i den retskreds, hvor sagsøgte har fast bopæl, der har stedlig kompetence. Hvis der kun er en part i sagen, er det domstolen i den retskreds, hvor parten har fast bopæl eller hjemsted, der har generel stedlig kompetence. Hvis parten i sagen ikke har fast bopæl i Slovenien, afhænger den stedlige kompetence af den pågældendes midlertidige bopæl. Hvis parten ud over sin faste bopæl ligeledes har midlertidigt ophold et andet sted, og det kan antages, at den pågældende på grund af omstændighederne vil bo i landet i en længere periode, har domstolen i den retskreds, hvor parten har midlertidigt ophold, også generel stedlig kompetence. Hvis en domstol i Slovenien har kompetence til at træffe afgørelse i sagen, og det ikke kan konstateres, hvilken domstol i Slovenien der har generel stedlig kompetence, afgør Sloveniens øverste domstol, hvilken domstol der har stedlig kompetence (artikel 11 i loven om forligsprocedurer).

Hvis sagsøgeren i en tvist om lovpligtigt underholdsbidrag er den person, der søger om underholdsbidrag, er det, ud over domstolen med generel stedlig kompetence, domstolen i den retskreds, hvor sagsøgeren har fast eller midlertidig bopæl, der har kompetence. Hvis sagsøgeren i en tvist om lovpligtigt underholdsbidrag er den person, der søger om underholdsbidrag, er det, ud over domstolen med generel stedlig kompetence, domstolen i den retskreds, hvor sagsøgeren har fast eller midlertidig bopæl, der har kompetence (artikel 50 i den civile retsplejelov (*Zakon o pravdnem postopku*)).

Medmindre andet er foreskrevet ved lov, finder bestemmelserne i den civile retsplejelov anvendelse analogt i sager henhørende under den frivillige retspleje.

Et søgsmål i en sag henhørende under den frivillig retspleje skal indeholde en beskrivelse af det forhold eller den situation, som retten skal tage stilling til, de faktiske omstændigheder, hvorpå sagsøgerens påstand støttes, bevismidler, der underbygger disse faktiske påstande, samt de øvrige oplysninger, som ethvert søgsmål skal

indeholde, og oplysninger til identifikation af deltagerne i sagen, jf. den civile retsplejelov (artikel 23 i loven om forligsprocedurer).

Parterne og andre deltagere i sagen skal anlægge sag og indgive appel og andre begæring på slovensk eller på et nationalt fællesskabs sprog, der bruges officielt ved retten (artikel 104 i den civile retsplejelov). Et søgsmål skal omfatte en specifik påstand med angivelse af sagens hovedgenstand og de subsidiære påstande, de faktiske omstændigheder, hvorpå sagsøgerens påstand støttes, bevismidler, der underbygger disse faktiske påstande, samt de øvrige oplysninger, som ethvert søgsmål skal indeholde, og oplysninger til identifikation af parterne, jf. den civile retsplejelov (artikel 180 i den civile retsplejelov).

Medmindre andet er foreskrevet ved lov, skal der betales retsafgifter ved indgivelse af en stævning (artikel 39 i loven om forligsprocedurer).

Ifølge den civile retsplejelov er en begæring et søgsmål, et svar på et søgsmål, klager og andre erklæringer, begæring eller meddelelser, der indgives uden for sagen. Begæring skal være forståelige og omfatte alt det, der kræves til en retshøring. De skal navnlig omfatte følgende: en henvisning til domstolen, parternes navne og faste eller midlertidige bopæl eller hjemsted, deres advokaters eller stedfortræderes navne, sagens genstand og indholdet af indlæg.

Ansøgeren skal underskrive begæringen, medmindre dette ikke er muligt på grund af begæringens form. Sagsøgers håndskrevne underskrift betragtes som en original underskrift, hvilket også gør sig gældende for en elektronisk signatur. Hvis en sagsøger ikke kan skrive eller ikke er i stand til at underskrive begæringen, afgiver han på anmodning et fingeraftryk i stedet for en underskrift. Hvis der er i tvivl om ægtheden af en begæring, kan retten afsige kendelse om, at begæringen skal påføres en bevidnet underskrift. Denne afgørelse kan ikke appelleres. Hvis sagsfremstillingen omfatter en begæring, skal parten i sagsfremstillingen angive de omstændigheder, der ligger til grund for kravet, og i givet fald de bevismidler, der underbygger disse faktiske omstændigheder (artikel 105 i den civile retsplejelov).

En begæring er en skriftlig begæring i fysisk eller elektronisk form. En skriftlig begæring er enten en håndskrevet eller trykt og underskrevet begæring (begæring i fysisk form) eller en elektronisk begæring med en elektronisk signatur, som har samme gyldighed som en håndskrevet underskrift (begæring i elektronisk form). En begæring i fysisk form indsendes pr. post, ved hjælp af kommunikationsteknologi, leveret direkte til retten eller leveret af en person, som er erhvervsmæssigt beskæftiget med indgivelse af begæring. Elektroniske begæring fremsendes elektronisk til retsinformationssystemet. Informationssystemet bekræfter automatisk over for ansøgeren, at begæringen er modtaget. Begæring kan også indgives i det foreskrevne eller på anden måde udarbejdede format. Med forbehold af bestemmelserne i anden lovgivning skal formularer, der indgives elektronisk, have samme indhold som de formularer, der anvendes til begæring indgivet i fysisk form (artikel 105b i den civile retsplejelov).

Hvis sagsfremstillingen omfatter en begæring, skal parten i sagsfremstillingen angive de omstændigheder, der ligger til grund for kravet, og i givet fald de bevismidler, der underbygger disse faktiske omstændigheder.

Begæring, som skal forkyndes for modparten, skal fremsendes til retten i så mange eksemplarer, som det kræves af retten og modparten, og i et format, der gør det muligt for retten at forkynde dem. Dette gælder også for bilag. Begæring og bilag, der fremsendes elektronisk og skal forkyndes for modparten, sendes i et enkelt eksemplar. Retten tager så mange elektroniske kopier eller fotokopier, som modparten kræver. Hvis modparten er flere personer med en fælles retlig repræsentant eller stedfortræder, forkyndes begæring og bilag for alle i ét enkelt eksemplar (artikel 106 i loven om forligsprocedurer).

11 Hvilken procedure anvendes i disse tilfælde? Findes der en hasteprocedure?

Retten træffer afgørelse om spørgsmål om civilstand og familieforhold som led i forligsprocedurer (kapitel X i loven om forligsprocedurer).

Retssager, der henhører under familieloven, og som vedrører forholdet mellem forældre og børn, adoption, tildeling af forældremyndigheden til familiemedlemmer, anbringelse i plejefamilie og værgemål, prioriteres. Når familieloven giver en domstol kompetence til at tage stilling til spørgsmål, der henhører under denne lov, er det

en ret i første instans (*okrožno sodišče*), der har saglig kompetence til at træffe afgørelse i første instans, medmindre andet er foreskrevet i en anden lov (familielovens artikel 14).

En ret i første instans træffer afgørelse i en civilretlig procedure, medmindre loven foreskriver, at det skal ske i en udenretslig procedure. Domstole afgør sager, der er omfattet af loven om ægteskab og familieforhold, som en prioritet (artikel 10a i loven om ægteskab og familieforhold (*Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih*)).

I henhold til familieloven skal retten anvende foreløbige retsmidler i sager, der har til formål at varetage et barns tarv, hvis det dokumenteres, at det er sandsynligt, at barnets interesser er truede (familielovens artikel 161).

I henhold til loven om forligsprocedurer anvendes foreløbige retsmidler til at beskytte et barns tarv på de betingelser, der er fastlagt i familieloven, i overensstemmelse med proceduren i henhold til loven om sikkerhed.

12 Kan jeg få retshjælp?

Ja, du kan få retshjælp til dækning af sagsomkostningerne. Retsformanden for retten i første instans (*okrožno sodišče*) træffer afgørelse om bevilling af retshjælp (artikel 2 loven om retshjælp (*Zakon o brezplačni pravni pomoči*)).

Retshjælp kan godkendes til juridisk rådgivning, juridisk bistand og andre juridiske tjenesteydelser, der er fastsat ved lov, til alle former for retlig beskyttelse ved alle de almindelige domstole og specialdomstole i Slovenien, ved den slovenske forfatningsdomstol (*Ustavno sodišče Republike Slovenije*) og for alle myndigheder, institutioner og personer i Slovenien med kompetence i udenretslig bilæggelse af tvister og til fritagelse for betaling af omkostningerne ved en retssag (artikel 7 loven om retshjælp).

Følgende har ret til retshjælp efter denne retsakt: 1. slovenske statsborgere, 2. udenlandske statsborgere med fast eller midlertidig opholdstilladelse i Slovenien og statsløse personer, der lovligt har bopæl i Slovenien, 3. andre udenlandske statsborgere under forudsætning af gensidighed eller på bestemte betingelser og i tilfælde, som er defineret i internationale traktater, der er bindende for Slovenien, 4. ikkestatslige organisationer og foreninger, der arbejder uden fortjeneste for øje og i almenhedens interesse, og som er registreret i det relevante register, i overensstemmelse med den gældende lovgivning, i tvister, der er knyttet til udøvelsen af virksomhed af almen interesse eller med det formål, for hvilket de blev oprettet, 5. andre personer, for hvilke loven eller en international traktat, som er bindende for Slovenien, foreskriver en ret til retshjælp (artikel 10 loven om retshjælp).

En person, der er berettiget til retshjælp, kan anmode om retshjælp på et hvilket som helst trin i sagen (f.eks. i begyndelsen af en udenretslig procedure eller en retssag og på et hvilket som helst trin i en verserende sag). Ved afgørelsen af begæring om retshjælp fastslås ansøgerens finansielle status i lighed med andre vilkår som defineret i loven (almindelig retshjælp) (artikel 11 loven om retshjælp).

13 Kan en afgørelse om forældremyndighed appelleres?

Ja, appeldomstolen (*višje sodišče*) har kompetence til at træffe afgørelse om appeller af en afgørelse om forældremyndighed truffet af retten i første instans (artikel 36 i loven om forligsprocedurer). Der kan indgives appel til den ret, der afsagde dommen i første instans, i et tilstrækkeligt antal eksemplarer til både retten og modparten (artikel 342 i loven om forligsprocedurer).

14 I visse tilfælde kan det være nødvendigt at gå til en domstol eller en anden myndighed for at få en retsafgørelse om forældremyndighed fuldbyrdet. Hvilken procedure anvendes i disse tilfælde?

Fuldbyrdelsesproceduren er fastsat i loven om fuldbyrdelse og sikring af fordringer. Medmindre andet er fastsat i loven, har de lokale retter i første instans (*okrajno sodišče*) saglig kompetence til at tillade fuldbyrdelse (artikel 5 loven om fuldbyrdelse og sikring af fordringer (*Zakon o izvršbi in zavarovanju*)).

Den stedligt kompetente domstol med henblik på afgørelser om en begæring til fuldbyrdelse af en retsafgørelse om forældremyndighed over et barn og selve fuldbyrdelsen er domstolen i den retskreds, hvor den person, som

har fået tilkendt forældremyndighed, har fast eller midlertidig bopæl, eller domstolen i den retskreds, hvor den person, mod hvem forslaget om fuldbyrdelse er indgivet, har fast eller midlertidig bopæl. Domstolen i den retskreds, hvor barnet befinder sig, har også stedlig kompetence med hensyn til direkte fuldbyrdelse (artikel 238e) (artikel 238a loven om fuldbyrdelse og sikring af fordringer).

Ifølge en fuldbyrdelseskendelse bestemmes det, at et barn skal udleveres af den person, der er angivet i tvangsfuldbyrdelsesgrundlaget, den person, hvis vilje udleveringen af barnet afhænger af, eller den person, som barnet er sammen med på det tidspunkt, hvor kendelsen afsiges. I fuldbyrdelseskendelsen fastsætter retten, at forpligtelsen til at udlevere barnet også har virkning over for enhver, som barnet er sammen med på det tidspunkt, hvor tvangsfuldbyrdelsen gennemføres (artikel 238c i loven om fuldbyrdelse og sikring af fordringer).

Under hensyntagen til alle sagens omstændigheder og for at beskytte barnets tarv træffer retten afgørelse om at fuldbyrde afgørelsen om forældremyndigheden over barnet ved at pålægge den person, som fuldbyrdelseskendelsen vedrører, en bøde, eller ved at fjerne barnet og udlevere det til den person, som har fået forældremyndigheden over barnet (artikel 238č i loven om fuldbyrdelse og sikring af fordringer).

15 Hvad skal jeg gøre for at få en afgørelse om forældremyndighed, der er truffet af en domstol i en anden medlemsstat, anerkendt og fuldbyrdet i denne medlemsstat?

En retsafgørelse om forældreansvar anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003. Retten anvender en udenretslig procedure efter bestemmelserne i loven om forligsprocedurer.

16 Til hvilken domstol i denne medlemsstat skal jeg henvende mig for at gøre indsigelse mod en afgørelse om forældremyndighed, som er truffet af en domstol i en anden medlemsstat? Hvad er fremgangsmåden i disse tilfælde?

Alle retter i første instans er kompetente til at behandle begæringer om, at en afgørelse erklæres for eksigibel.

Den ret, der har erklæret en retsafgørelse for eksigibel, har kompetence til at behandle søgsmål til prøvelse af en retsafgørelse om eksigibilitet.

Retten anvender en udenretslig procedure efter bestemmelserne i loven om forligsprocedurer.

[Liste over retter i første instans \(244 KB\)](#) [\(244 Kb\)](#)   [\(244 Kb\)](#)

17 Hvilken lovgivning finder anvendelse i en sag om forældremyndighed, hvor barnet eller parterne ikke bor i denne medlemsstat eller er af forskellig nationalitet?

Ifølge loven om international privatret og retspleje (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) vurderes relationer mellem forældre og børn efter lovgivningen i det land, hvor de er statsborgere. Hvis forældrene og børnene er statsborgere i forskellige lande, finder lovgivningen i det land, hvor de alle har fast bopæl, anvendelse. Hvis forældrene og børnene er statsborgere i forskellige lande og ikke har fast bopæl i samme land, finder lovgivningen i det land, hvor barnet er statsborger, anvendelse (artikel 42).

Denne webside er en del af [Dit Europa](#).

Vi vil gerne have din [feedback](#) om, hvor nyttige informationerne er for dig.

■ Sidste opdatering: 11/08/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.